

הברכות מהשיבות

לסיפורי אלטיות

4

איך מוצאים את
הנקודה הייחודית שלי
שיכולה להאיר את
העולם?
מתבוננות במעשיות

9

חזרה!

מלבבים עם אמונה-
פנאל קוראות מחזק
על צמיחה והתחדשות
קפסולת התחזקות

12

חזרה!

אם הצדיק אמר - זה
אפשרי: גם בשאול,
לא חייבים ליפול
חברותא נפש

14

אבאליה, מותר לקנא
בחברה שטסה
לאומן?
**מיומנה של
מתקרבת**

מעשיה חדשה!
התחלנו!

לשמיעת הזוכה
בהגרלת
"סקר קוראות"
התקשרי לקו
חברות מקשיבות
033134270

לתרומות:

נדרים פלוס ← אור העולם ← חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית:

למס' 6987607

סניף 897, בנק לאומי 10

ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"

לציין עבור חברות מקשיבות

בקו חברות מקשיבות:

2 / 033134270 שלוחה

לקבלת העלון במייל, תגובות,

הערות והארות

a033134270@gmail.com

עימוד ועיצוב:

רבקה 0548400856

תמונות:

FREEPIK

עיצוב גריד:

E&B LUM

הגהה:

ר.ל בהר 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.

לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל

המצויינת לעיל.

העלון מוקדש
לישועת עם ישראל
ולגאולה שלימה ברחמים

את עוד תצאי מכאן

הנפלאה שבוא תבוא.

"אמונה זה סדר זרעים" אומרים חז"ל. אמונה מצמיחה את העצים וגם אותנו. אמונה היא קרקע פוריה שעליה צומחות נשמות ישראל. בואי נדשן את הקרקע שלנו: נדמיין את הישועה, את התקומה, את הטוב שעוד מחכה לנו ובגדול. נאמין!

"ואם קשה לך קשה לי להאמין" שעוד אצא מכאן!

רבי נחמן מלמד אותנו שהאמונה תלויה בדיבור של האדם, "אודיע אמונתך בפני". קשה לך ומר? תדברי את זה. מבלבלת? מפחדת? מרגישה כמו העץ החשוף בחלון? תבקשי להאמין בשרף. העץ מתחדש, קל וחומר - את. בת מלך שעשויה מאבנים טובות, כל הסגולות הטובות כבר נמצאות בך. הכול בפנים! ודאי שיש לך תקווה!

*

אנחנו מקדמות בברכה את מעשה ה' בסיפורי מעשיות: "מעשה מבן מלך שהיה מאבנים טובות". ויחד עם המעשייה אנחנו מתחדשות בפינות חדשות: קומיקס מתוק לאימהות, פינת "חברותא-נפש", וגם "קפסולת התחזקות" של שיתופי קוראות מדהימים.

התרומות שלכן מאפשרות את הטוב הזה מדי חודש. וככל שירבו התרומות - כך העלון יזכה לעלים נוספים לתרופה. להרחיב גבולו ולפרוץ ימה, קדמה, צפונה ונגבה. הלוואי.

בואי, הצטרפי גם את למשפחת המפיצות - חלקי עלונים במקום מגוריך - ותאירי את העולם!

פרטים לתרומות - בעמודה משמאל. פרטים על הפצת עלונים - בקו חברות מקשיבות שלוחה 2.

אשרינו!!!

מבעד לחלונה נראה עץ יפהפה וירוק. ציפורים מקננות על ענפיו, פירות ממלאים אותו, עוברי אורח נהנים לנוח תחת צילו הנאה. הוא מחייך אליה שם. ירוק, חזק, יפה. נעים לפתוח חלון ולגלות אותו כל פעם מחדש. אך יום אחד היא פותחת - ופתאום מראה אחר מקדם פניה. הירוק מתחלף בצהוב, כתום, אדום. העלים נדמים ללבלבות.

"עץ הלבבות האדומים", היא מכנה אותו בחיבה, "גם כך אתה נפלא!". אך זה לא מפסיק. הם לא נשארים שם - הלבבות. הם מתפזרים לכל רוח. עד אדן חלונה הגיעו. מעוכים, מתפוררים. האדרת מצטמקת ורע לה, ציפורים כבר לא מוצאות מחסה. כל יום מאבד העץ מכוחו ותפארתו, וכשמגיע ט"ו בשבט הוא עומד לו חשוף לגמרי. ענפיו כחושים ודלים, הסערה שבחוץ מטלטלת אותו לימין ולשמאל. רחמנות.

"מזל טוב, עץ", היא לוחשת, מתחשק לה לבכות על החורבן שנראה לנגד עיניה, "היום יש לך יום הולדת, מאמין?". כל כך מבייש לחגוג יום הולדת בזמן שאתה נראה הכי רע בשנה.

אבל העץ - מאמין גדול הוא. הוכחה: עוברים חודשים מספר ועלותו מתחדשת לחלוטין, עלים ירוקים ורעננים שבים להיראות על ענפיו, ושוב הוא מחייך אליה. ירוק, חזק, יפה.

דווקא בחושך - את צומחת

מגלים לנו חז"ל שדווקא בחושך, בזמן הקר ביותר - אז השרף עולה באילנות. ואנחנו, המשולות ל"עץ השדה", יכולות לקחת התחזקות עצומה מכך. כשחשוך וקר, כשירידה גדולה עוברת עליך ונראה שלעולם לא תחזרי למה שהיית, תאמיני. שם בדיוק השרף עולה בך. שם את מתחדשת. כל המטרה של הירידה הזו - זאת העלייה

עמוד זה מוקדש לע"נ אסתר בת רחל

ברכת מזל טוב חמה ולבבית לכותבת החשובה גב' ב' גלינסקי לרגל הולדת הבן

יה"ר שתזכו לרוות ממנו ומכל יוצאי חלצכם נחת יהודית אמיתית.

תזכו לגדלו לתורה, חופה ומעשים טובים

צוות חברות מקשיבות.

מעשה מבו מלך שעשוי מאבנים טובות

חלק א' | מעשה במלך שלא היו לו בנים

מעשה במקל אחד
שלא היו לו בנים
והלך ועסק בדאקטורים
[רופאים],
כדי שלא תהיה מלכותו
נהפכת לזרים.
ולא הועילו לו.
וגזר על היהודים
שיתפללו בעבורו
שיהיו לו בנים,
והיו היהודים מבקשים
ומחפשים צדיק,
כדי שיתפלל ויפעל
שיהיו לו בנים ובקשו
ומצאו צדיק גנוז
ואמרו לו שיתפלל
שיהיו להמלך בנים.
וענה שאינו יודע כלל
והודיעו להמלך, ושלח
המלך פקדו אחריו.
והביאו אותו להמלך
והתחיל המלך לדבר עמו

בטוב.
הלא אתה יודע,
שהיהודים הם בנדי
לעשות בהם כרצוני,
על פני אפי מבקש ממך
בטוב שתתפלל שיהיו לי
בנים.
והבטיח לו שיהיה לו
באותה שנה וקד, והלך
למקומו.
וילדה המלכה בת
והיתה אותה הבת
מלכה יפת תואר מאד
וכשהיתה בת ארבע
שנים היתה יכולה כל
החכמות
ולזמר בכלי שיר,
והיתה יודעת כל הלשונות
והיו נוסעים מלכים מפל
המדינות לראותה והיה
שמחה גדולה על המלך

מה השליחות שלי בעולם?

שלום וברכה לחברות המקשיבות

אני מרגישה כבר תקופה לאט לאט יודעת מה בדיוק השליחות שלי. הייתי, ועדיין, בהמון קורסים וסדנאות מעבירה פנימית ואיטי איטי מכל גווני הקשת. אני מרגישה שיש לי כושר רצון רב לזאת ולתת גם לאחרות, לשתף רבוצה, להשפיע טוב, אבל מצד שני לא יודעת האם היצי המזן ומה אמר. אני באלה המצב אחרות כשאני בעצמי עדיין צריכה לעדכן עוד וצריכה גם יותר ביטחון.

אשמח להכונן, פייג'.

תמר משה, חסידת ברסלב מביתר, מלווה נשים בתהליכים פנימיים משיבה:

שיקרה. אין לי כוח להרוג את הדרך עד ללידת אותו הדבר. מה שמחזק אותי כשאני רואה המון דברים שרציתי שיקרו ואני בכלל במקום אחר ולא התכוונתי להיות כאן, אני ממש שומעת את השם לוחש לי: ככה בדיוק זה צריך להיות. כי זו הילדה שנולדה, תתפעלי ממנה, תראי כמה יפה היא!

היופי נובע מההרואה של העולם במבט ילדי. כשאני שואלת ממקום של: איך אני יכולה להשפיע? זה אומר שאני עדיין מקבלת. התפקיד שלי הוא להמשיך להביט בעולם במבט פתוח לרווחה כמו ילדה - לפני שאני עוברת למקום הנותן שיוולד בקרוב, אני מביאה רצון, מבשלת אותו בתפילות, מוצאת נקודת חברה אכפתית או אדם קרוב שמתפלל ומתעניין ומקשר אותי לדעת של הצדיק ומשם, עוברת לבן שיוולד בהמשך, למקום של נתינה לעולם מאותו כישרון או נקודה שיש בי ושהעולם רוצה לקבל ממנה. הביטחון נולד תוך כדי העשייה, כי ההשפעה הכי נקיה באה דווקא ממי שמסכימה להישאר לא יודעת הכול, מקבלת ולומדת וגדלה כל הזמן.

*מעובד בהשראת מגזין ברסלב, הרב ארז משה דורון

להצטרפות לקבלת מסרים במייל ולשליחת שאלה t0527161339@gmail.com או דרך מערכת העלון.

"וְהָיוּ הַיְּהוּדִים מְבַקְשִׁים וּמְחַפְשִׁים צָדִיק, כְּדִי שִׁתְּפָלֵל וְיַעֲלֶה שְׁיָהּ לֹו בָּנִים" - תפילת אחרים לא מספיקה ללא עזרה מצדיק, שכבר גילה את הנקודה שלו בעולם. בתחילה המלך נתקל בסירוב אבל הוא לא מתייאש, ומתחנן ומבקש להוליד את הנקודה שלו בעולם. ואז נולדת בת. המהות של בת היא לקבל. אנחנו רוצים לתת לפני שקיבלנו, אבל אי אפשר לדלג על שלבים בחיים. לפני שגדלים, אנחנו ילדים, וצריך להסכים להיות תלמיד. קטן. חלש. ולא יודע.

לילדה יש חלומות גדולים. היא רוצה. ורוצה, למשל 'שתהיה לי תינוקת אמיתית', בינתיים היא משתעשעת בבובות. סופגת מאמא ומהגננת סיפורים על אימהות, אבל לפני שטיפלו בה ולפני שהיא חוותה מצב של קבלה, היא לא יכולה להעניק למישהו אחר.

אשתף אותך שלי עצמי יש המון חלומות שלא בטוח שאפשר להספיק בגלגול אחד. כל רצון כזה הוא יקר, והוא דורש טיפוח והשקעה ותפילות וכל מה שדיברנו לעיל... אבל אצלי, בסופו של דבר, חלק מהם נזנחים. הצידה לטובת דברים אחרים.

לוקח זמן עד שאור יוצא לעולם. זמן העיבוד ועוד ארבע שנים של למידה, ואז באים הכול לחזות בפלא של אותה הבת. זה תהליך ללדת משהו לעולם, אבל בסוף הבת שנולדת היא יפת תואר. גם אני לפעמים רוצה 'הרגע'.

שלום פייג' יקרה,

אנחנו בפתחה של מעשיה קסומה ויפה שתעזור לנו להתרפא עוד קצת. רבינו הקדוש כותב בתורה ל"ד בליקו"מ: "כי יש בכל אחד מישראל דבר יקר שאין בחברו", בכל יהודי יש נקודה שהיא בשורה לעולם, מומחיות, מעשה או גילוי חד פעמי שמיחד אותו. בנקודה הזו הוא נקרא צדיק ביחס לכל יהודי אחר ויכול להיות רב או מורה דרך לכל אחד אחר.

כמו אותו מלך שרוצה להשאיר בנים אחריו, כל אחת מאיתנו רוצה להשאיר משהו בעולם שהוא מיוחד לה. אבל הסיפור מתחיל בזה שהיא לא יודעת: מה השליחות שלי? הכאב הזה שאני לא רוצה להיות עוד אחת, אלא רוצה להוליד משהו מתוכי, שארגיש שהיה שווה לעבור את מה שעברתי כדי שיצא השמן הזך הזה ויאיר כאן משהו.

הדרכים המקובלות הן ללכת ל'דוקטורים', לעשות השתדלות טבעית - תקראי ספרים, תלמדי לימודים, תלכי לליווי עסקי ופריצת חסמים, אבל 'לא הועילו לו'. למה? כי צריך שני דברים: א. תפילה "וְגָזַר עַל הָיְהוּ דִּים שִׁתְּפָלֹוּ בַּעֲבוּרִי" - צריך כוח רוחני משמיים, סיעתא דשמיא מיוחדת להגיע לעניין המיוחד לך בעולם. ב. עזרה של אחרים, חברים - שיתפללו בשבילך.

תפילה להתחדשות

מֵלֵא רַחֲמִים, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת, הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, אֲשֶׁר בְּתוֹבוֹתֶיךָ אֶתָּה מְשַׁנָּה עֲתִים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים, עֲזֵרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בִּישׁוּעַתְךָ הַגְּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה, שְׁאַזְכֶּה לַחֲדָשׁ אֶת עֲצָמִי בְּכָל יוֹם בְּתוֹסֶפֶת קִדְשָׁה וְטָהָרָה בְּאַמָּת, שְׁאַזְכֶּה בְּכָל יוֹם לְהַתְחִיל מַחֲדָשׁ בַּעֲבוּדְתְךָ הַקְּדוֹשָׁה כְּאִלּוּ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם וְלֹא אֶחְשֹׁב מִיּוֹם לַחֲבֵרוֹ כֶּלֶל, וְלֹא יוֹכְלוּ לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי כֶּלֶל מִיּוֹם לַחֲבֵרוֹ, הֵן מֵהַעֲבָר, הֵן מֵהַעֲתִיד, וְלֹא יִכְבְּדוּ עָלַי אֶת הָעֲבוּדָה עַל יְדֵי הַיָּמִים הַבָּאִים וְהַשְּׁעָה הָעֲתִידָה, וְלֹא אֶסְתַּכַּל וְלֹא אֶחְשֹׁב בְּדַעְתִּי כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה וְהַרְגַּע שְׁאַנִּי עוֹמֵד בָּהּ אֲזִי, בְּאִפְּן שְׂאוּכַל לַעֲסֹק בַּעֲבוּדְתְךָ בְּאַמָּת בְּתַמִּימוֹת בְּלִי שׁוֹם בְּלִבּוֹלִים וּפְחָדִים וּכְבִּדּוֹת וְעֲצָלוּת

שיר השירים

ונשמתִי זָכָה בְּכָל אֶפֶן
 גַּם אִם נִפְצַעְתִּי וְדָם זָב עָכְשׁוּ
 שְׂחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה בְּכָל מָצָב
 בֵּת שֶׁל מֶלֶךְ לְכִי נָא לְדוֹדְךָ
 כִּי מַחֲכָה הוּא לְשִׁמֵּעַ אֶת קוֹלְךָ
 בְּאִי כֶּלֶה בְּאִי הַבֵּת
 יִפֹּה וּבָרָה וּפּוֹרַחַת לָהּ בְּשׁוּבָתָהּ

שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלּוּמִי
 מִי אֲנִי וּמָה לְשִׁמִּי?
 אֲנִי בֵּת מֶלֶךְ שֶׁעֲשׂוּיָהּ מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת
 כְּלִי מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמִצּוֹת
 כִּי הָעֶקֶר הוּא לֹא הַתּוֹצְאוֹת
 אֲלֹא אֶךְ וְרֵק הָרְצוֹנוֹת
 הַנִּצּוֹ הָרְמוֹנִים פְּרֻחָה הַגֶּפֶן

"וּמִצָּאָה צִדִּיק גָּנוּז" (מתוך מעשה מבן מלך שעשוי מאבנים טובות)

קומיקס - מעשיה

// ש' ברגר

עמוד זה מוקדש לרפואת סיגל בת שמחה חיה

העלון ב-WORD. "יש לי שתי אחיות עיוורות, חסי להן את הקבצים. אבל צריך קבצי וורד ולא PDF טוב שיש היום פתרונות טכנולוגיים, כמו שאמר בחודש שבט, שבו השרף עולה באילנות, וכולנו חיהל'ה שעהר מבית שמש, אחת מהאחיות, ניאור
אם כי אלס בחושך.

גדלה מתוך החושך

אחרת.

כיבדתי אותו כמו שהוא, אבל בד בבד הכנסתי את הברסלביות לבית ככל יכולתי. לא התכוונתי לוותר על רבינו. באתי מבית ש'חם' לעניין של הצדיק. אנחנו צאצאים של השרף רבי שמואל שפירא זצ"ל. ההורים החדירו לנו חזק ובעוצמה את הדרך של הרב'ה. אם זה בעניין התפילה וההתבודדות, אם זה בגישה לחיים עם שמחה ואמונה.

"מה שקרה בסופו של דבר זה שבעלי לאט לאט נכנס לשק של רבינו, התחיל לטוס לאומן לראש השנה, ללמוד את הספרים ולהתקרב לצדיק האמת. היום, בגיל 25, אני זוכה לבית ברסלברי בדיוק כמו שחלמתי וזה מאוד משמח אותי. אני יודעת שזה לא מובן מאליו!"

עוד מרחיבה לנו חיהל'ה על הקשר לתפילה ולהתבודדות, עצת העצות של רבינו, עליה היא לא מוותרת:

"התבודדות היא חלק מרכזי מחיי. אני רואה בחוש איך השם מקבל את התפילות שלי בדברים הגדולים, כמו עם בעלי שנהיה חסיד ברסלב או לידות הילדים, שם הרגשתי איך התפילה מרפדת את כל הקשיים והאתגרים, וגם בדברים הכי קטנים. הוא תמיד איתי. בלעדי אני לא עושה צעד אחד, ואיתו - אני לא מפחדת משום דבר".

ועוד משתפת אותנו על הקשר החזק שלה לתפילות בבית הכנסת המרכזי של חסידי ברסלב בירושלים, "השול":

"עוד בהיותי בחורה, הייתי ממש "שולניקית". אני ואחותי לא היינו מוותרות על תפילות השבת ותפילות יום טוב בעד שום הון שבעולם. עד היום הגעגועים תוקפים אותי למקום המיוחד הזה. ברוך השם אני אמה ומטופלת בקטנים ויודעת שזה לא התפקיד שלי, אבל ההתעוררות שהייתה לי שם עדיין בוערת עמוק בלב. המתפללות האחרות לא יוכלו לשכוח אותי ואת אחותי, איך היינו נסחבות עם קלסרי ענק, דפים גדולים בתוכם ועליהם מודפסות בגודל עצום מילות תפילת ראש השנה או יום כיפור.

זה לא תמיד עזר. גם כך לא היה לנו קל לעקוב, הדפים מסורבלים והחזן התקדם עוד לפני שהצלחנו לאתר איפה אוזנים. אבל לא התייאשנו, כל שורה שהצלחנו לקרוא -

ראיתי

רגיל, ולמרות שידעתי שיש סיכוי שגם אצלי תתפרץ המחלה, לא חשבתי על זה כלל. מגיל 11 אחרי הדרדרות מהירה, מצאתי את עצמי בחושך. עשינו התאמות כדי שאוכל להמשיך בחיי. בבית הספר היה לי מסך ב"מעגל סגור", שהוא מסך גדול שתחתיו מצלמה. מכניסים לתוכו ספר או מחברת, והוא מגדיל אותו בענק ומשדר על המסך. כך קראתי וכתבתי בבית הספר.

החלפתי את המחברות הרגילות למחברות עם שורות עבות ונעזרתי במורה תומכת ראייה שמתווכת את הכול ועוזרת. היו לי גם מורות פרטיות נוספות לפי הצורך. בקיצור, כל דבר שיכול להקל עליי נכנס לחיי החדשים. וכך, עם שלושה אחוזי ראייה בלבד, הצטרפתי לאמי, לאחותי, לסבי ולחלק מהדודים, שגם אצלם התפרצה המחלה הזו בשלב מסוים."

ואיך מתרגלים לחיות עם כזה דבר?

חיהל'ה מקיימת את עצתו של רבינו הקדוש "בצר הרחבת ל"י", מחפשת את ההרחבות בתוך הקושי:

"כשמקבלים את הלקות הזו בגיל צעיר, זה עובר קל יותר. אני הייתי עדיין ילדה צעירה מאוד כשזה קרה. בגיל שלושים למשל, אחרי שהתרגלת לראות כל כך הרבה שנים ואתה כבר בן אדם מגובש, קשה לשנות את הרגילות, להתרגל למשהו אחר לגמרי. בנוסף, יכול להיות שקיבלתי יחסית בהשלמה את הלקות הזו כי לא הבנתי מה ההשלכות של דבר כזה על חיי".

אומרת על חלום? לא אלס חיהל'ה

כשיש לקות, תקופת השידוכים הופכת למאתגרת ומעלת חששות, וכך מתארת חיהל'ה:

"כשהגעתי לתקופת השידוכים ידעתי שלא אוכל להתפנק ולבקש "חסיד ברסלב" כמו שחלמתי. הייתי חייבת להתפשר על משהו קרוב, אבל רחוק משאיפתי. נישאתי לבעלי שיש לו מוגבלות ברגליים והוא הגיע מחסידות

נקודה אחת מצומצמת

העולם הוא גדול, אך בשביל חיהל'ה הוא נקודה אחת מצומצמת. רחובות הומים, שמיים תכולים, אנשים שעוברים או שבים, עלים מתנדנדים ברוח, שמש מרקדת במרום - כל אלו נקלטים בחלקים. כמו ענן סמיך דרכו היא מביטה אל העולם. כל פעם מתגלה עוד שביב מידע, אותו היא מצרפת בעמל לתמונה שלמה, בעזרת יתר החושים שנרתמים לסייע.

כשהייתה ילדה ספרה צעדים. עשרים ושניים צעדים עד הפנייה, עוד שבעה עד המדרגה הראשונה. לא רואים את המדרגה, מרגישים כשהרגל מחפשת את הקצה. היד נצמדת לקיר, מגששת, מספרת טוב יותר מהעין איפה היא נמצאת.

את האנשים היא לא רואה. רק קצת לפי מבנה הגוף שלהם. אך בסוף מה שעוזר לה לזהות את העומדת מולה הוא הקול. "זאת את, רבקה?" היא שואלת, מתגברת על הביישנות הטבעית, יודעת שזה מה שהשם רוצה ממנה עכשיו. להסתדר למרות הקושי. היא מקבלת את עצמה כך - והסביבה לומדת להתחשב ולהבין.

לפני 14 שנה כהו אצל חיהל'ה שעהר המאורות ממחלה גנטית נדירה הנקראת "רטיניטיס פיגמנטוזה". זו מחלה המנוונת את הרשתית, מותירה מעט מאוד אחוזי ראייה. לחיהל'ה נותרו שלושה אחוזי ראות בלבד.

היא הייתה רק בת אחת עשרה כשזה קרה, ילדה שמחה ומלאת חיים. אך כשאלו נעלמו כמעט לגמרי - מאורות אחרים נדלקו בעוצמה. לעולם לא חשוך לה, וגם כשכן - שלהבת אמונה מרפדת את חייה.

גילוי והשלמה

"המסר שלי הוא שבכל מציאות רב האור על החושך, ואצלי זה גם כפשוטו", פותחת חיהל'ה. "עד גיל 11

זה היה לפני כשנתיים. אחת החברות לקבוצה במייל ביקשה לקבל את קבצי דות ברסלב, והן גם רוצות להתחזק מהתכנים של העלון. יש להן תוכנה מיוחדת במחשב שמקריאה, הסבירה. כמובן שהתרגשנו מעצם הפנייה. איזה יופי שהעלון יכול לעבור גם למי שמאור עיניו נדם, כמה רבינו: דער אייבערשטער פירט די וועלט שענער און שענער (הקב"ה מנהיג את עולמו יפה יותר ויפה יותר). עכשיו מבקשות להתעלות, ביקשנו לשמוע על התחזקות בדרך רבינו הקדוש עם ניסיון כזה. תה לחזק אותנו.

צריכה

להיעזר באנשים סביבי.

זו נקודה רגישה. בטבעי, קשה לי לקבל עזרה, להזדקק לזולת, ואני צריכה להתגבר על עצמי. אני יודעת שאם לא אעז לבקש עזרה - לא אסתדר בחיים, ולכן אני לא מוותרת לעצמי. אבל הרבה פעמים הרצון לעצמאות מלאה גורם לי לנסות בכל תוקף להסתדר לבדי גם כשזה מסובך מדי. אני מנסה להקשיב לכרוז שמכריז איזה קו מגיע, אבל לפעמים עד שאני קולטת איזה קו זה, האוטובוס חולף על פניי, סוגר ונוסע. וכשאני כבר עולה על האוטובוס הנכון ורוצה לרדת בתחנה הנכונה, לפעמים האוטובוס כלל לא מכריז על שם התחנה ואני יורדת במקום הלא נכון... לכן עדיף מאוד להיעזר בסביבה.

"יש גם עוד קושי - שהוא גם ברכה, תלוי איך מסתכלים: במבט ראשון לא רואים עליי את הלכות. אני לא משתמשת במקל נחיה ולכן זה מבלבל, למה אני שואלת שאלות שברורות לכולם? אנשים לא יודעים מה יש לי ולא תמיד לוקחים את הבקשות שלי ברצינות. זה גם מביך. "מה הקו שמתקרב לתחנה?" אני שואלת, ומרגישה את התהייה של האישה שמולי: 'מה את לא רואה בעצמך'. או: "מה מספר התחנה כאן?" דברים שכתובים מול העיניים של כל אדם, ואני פשוט לא רואה אותם. לכן כשאני מגיעה למקומות חדשים בהם בטוח אצטרך עזרה, אני לוקחת איתי את מקל הנחיה בשביל ליידיע את הסביבה".

איילו התמודדות מאתגרת!

"לא אגיד לך שזה קל לי. כי זה לא. יש ימים שבהם אני מרגישה הודיה ושמחה, הכול בסדר! אני מסתדרת למרות הנכות ומשלימה עם חיסרון הראייה. אבל יש זמנים אחרים שקשה לי לאסוף את עצמי ולהתעודד. במיוחד בימים כאלו שבהם לא הסתדרתי ועברו עליי ניסיונות מרים. אז אני רוצה אחרת וכואבת את מה שנלקח ממני. אבל אני מתחזקת בדברי הצדיק שאסור להימשך אחר הצער, רק צריך להתמודד ולקום כל פעם מחדש, לעשות את שלי ולהודות על היש".

מה את יכולה לתרום לסביבה מהניסיון שלך?
"עם כל מה שעובר עליי אני כבר משופשפת, מבינה דברים לעומק שלא כל אחת מבינה. הרגישות הזו שנכנסה בי עקב הקושי עוזרת לי להבין קשיים של אחרים ולעזור עם כל מיני סוגים של ניסיונות".

משתמשת

רבות בחושים. כשאני באה

לחצות כביש, אני משתמשת יותר בשמיעה מאשר בראייה - שומעת רעש של כלי רכב שמתקרב ופועלת בהתאם. למדתי כל מיני טריקים שעוזרים לי להסתדר בעולם שנחשך לי, ומרוב שהתרגלתי זה כבר אוטומטי אצלי..."

כשהלכת לא נראית אלו מרגלית הטב

האם את מקבלת עזרה בבית?

"יש לי עוזרת פעם בשבוע. וזהו. אני מסתדרת בלע"ה בהכול. מטפלת בילדים, מכבסת, מבשלת, וגם מסתדרת במרחב: באה והולכת, נוסעת באוטובוסים. אומנם, אני נמנעת מלהגיע למקומות חדשים לבדי, ועושה זאת רק כשאין ברירה אחרת. בשבוע שעבר הייתי צריכה להגיע לתור לרופא במקום חדש. הייתי בטוחה שאסתדר, אבל נאבדתי במרחב. הייתי מעל לשלוש שעות בדרכים!"

ועוד מוסיפה חיה'לה נקודה חזקה:

"ראיתי שהכי חשוב זה לא להיבהל מטעויות. לפעמים כשבן אדם לא מצליח במשהו - הוא מתייאש, אומר לעצמו: את זה אני לא יודע לעשות! אני מחזקת את עצמי לא להתייאש. אין ייאוש בעולם כלל! כשהייתי הולכת בתור ילדה למועדון לליקוי ראייה, לימדו אותנו להכין עוגת שוקולד. באתי הביתה נלהבת. נכנסתי למטבח והתחלתי להכין. כשאחותי נכנסה למטבח, היא מצאה את המסננת במקום קקאו. מסתבר שלקחתי את המסננת במקום את הקערה! אבל לא הפסקתי! אחרי פעם פעמיים של בלגן, הצלחתי והייתה לי עוגה. אם נבהלים אף פעם לא מצליחים.

"גם כשאני צריכה להגיע למקומות חדשים אני לא מתייאשת כשלא הולך לי. הולכים פעם, פעמיים, מסתבכים ומתקשים ובסוף לומדים איך כן. הרבה פעמים שואלים אותי: זה לא מסוכן שאת מבשלת לבדך? את לא יכולה להיכוות או להיפצע? התשובה היא: היו לי טעויות מסוכנות לפעמים. לא היה נעים. אבל בשביל לחיות צריך לדעת לקחת סיכונים. חתך באצבע, כוויה, או כל טעות אחרת - שווה לי את העצמאות".

איך מתבטאת העזרה שאת זקוקה לה בדרכים?

"כשאני מחכה בתחנה לאוטובוס מסוים, אני

הייתה

יקרה עבורנו מפז

ומפנינים. רבינו מלמד אותנו שהעיקר זה לב חזק ואמיץ, והחיבור העצום שהרגשנו היה מעל ומעבר לתפילה הכתובה שהצלחנו או לא הצלחנו להתפלל".

התמודדות יום יומית

תוכלי לספר לנו על המוגבלויות ואיפה זה פוגש אותך?

"לחיות עם שלושה אחוזי ראייה פוגש אותי בכל מקום. נגיד, אני לא יכולה לקרוא רגיל, אני צריכה את המילים בהגדלה משמעותית וזה לוקח ממני אנרגיות רבות ומעייף אותי. לכן ביום יום אני משתמשת במכשירים טכנולוגיים מיוחדים שמותאמים למצב שלי. הם קוראים עבורי והטקסטים מגיעים אליי בקול. ככה אני יכולה "לקרוא" בקלות ובלי מאמץ.

"אמא שלי קוראת בכתב בריל, היא התמסרה ללימוד שלו והוא אכן מסייע לה רבות. אבל לי לא הייתה סבלנות ללמוד את זה, אולי בגלל אחוזי הראייה שכן יש לי, כך שאני מסתמכת על אמצעי הטכנולוגיה הקיימים, ובשבת וחג אני משתמשת בסידורים מוגדלים.

"אומנם שלושה אחוזים זה מעט מאוד וזה נשמע 'כולם', מה זה שלושה אחוזים מתוך מאה? אבל בפועל אני משתמשת המון בראייה הזאת, ומודה לבורא עולם על הקצת שהוא השאיר לי. לאנשים קשה להבין את המקום הזה. שלושה אחוזים? מה, לא פה ולא שם? מצד אחד היא לא רואה, מצד שני, קצת כן? אבל מי שמקורבים לרבינו הקדוש, יודעים מהו כוחו של הקצת. וקצת ראייה מנצחת אצלי הרבה חושך. אני מודה להשם על מה שהוא השאיר לי. אך כמובן, כשהראייה חלשה ומזערית כל כך, החושים האחרים מתחדדים ומסייעים לי לקלוט את העולם, שזה עוד יתרון גדול. חוש המישוש וחוש השמיעה משמשים אצלי במינון מוגבר, מפצים על הראייה שאין לי".

תוכלי להדגים איך החושים האחרים מסייעים לך?

"כשאני מבשלת ורוצה לבדוק אם האש אכן נדלקה, אני פשוט מעבירה את היד ובודקת. תבלינים אני מזהה לפי הריח. אני יודעת לפי כובד הכוס אם היא כבר התמלאה. ובכלל, אני

אין רע יורד מן השמיים

מה עוזר לך להחזיק מעמד?

"הדבר שהכי עוזר לי להכיל את הקושי, זה החיבור עם הקב"ה והאמונה. אני הולכת הרבה עם תפילה. קיבלתי את זה מגיל ינקות ממש - החיבור העמוק לתפילה. ככה ראיתי גם אצל אמא שלי, שהיא אישה של תפילה והתבודדות. תמיד מדברת עם השם. אם זה בעל פה, אם זה מתהילים בכתב בריל. וממש כל פעם שאני מתקשרת אליה, היא אווזת באיזה פרק. "תפילה מביאה ישועות מעל הטבע. כשאני מחזקת את עצמי באמונה - אין שאלות. כל מה שקרה לי זה ממנו יתברך, ואין רע יורד מהשמיים. אין מה לפחד, ואין מה להרהר. ונכון שיש גלים, ולעיתים הם סוערים - אבל כל פעם מוצאים את הכוח להתחיל מחדש להיזכר שהשם איתי, עמי ואצלי, והוא תמיד עוזר!"

"בכל שלב חדש בחיים שלי, כשהכול מתערבל לי, וחוסר הוודאות מיירא, אני משליכה את הכול לגמרי על בורא עולם. הולכת אחריו, איך שהוא מנהיג אותי, ומקבלת כוח. אני יודעת, גם אם יהיה קשה, ואפילו מאוד, אני לא לבד. זה אחרת לגמרי לחיות כך!"

אבל לפעמים האור חמקמק כל-כך, איך בכל זאת את מתמקדת בו?

"אין כזה דבר שאין משהו טוב. תמיד יש כזה. אני יודעת שהשם לא נתן לי סתם חושך, הוא פיזר לי הרבה נקודות של אור בתוך החשכה. לכן אין סיבה לשקוע. וגם, לא רק שאני לא נותנת לעצמי לשקוע, אני יודעת שהחיסרון הזה הפך אותי לאדם של השפעה וצמיחה. אני לא פחות, יש לי יותר בדברים מסוימים. יש לי מתנות שקיבלתי מהקב"ה, תעצומות רוח וכוחות, ואיתם אני מבקשת לעזור לאחרים.

"אני לא רוצה לוותר לעצמי. אני רוצה לעשות דברים גדולים בעולם, יש לי דחף פנימי לזה. במקצועי אני מטפלת רגשית, ואומרת למטופלות שלי: "אנחנו חיים בעולם שמציב לנו ניסיונות וקשיים, לא תמיד קל למצוא את השמחה והסיפוק, את מה שידחוף אותנו קדימה, לפעולה ולעשייה. לכן למצוא נקודות טובות בעצמנו, ללכת עם תורת אומרה שרבינו כה החשיב - זאת חובה קדושה על כל אחת.

"אישה צריכה לקום בבוקר ולהגיד לעצמה מה כן טוב. מה היא כן עשתה. למצוא בעצמה נקודות טובות שיחזקו אותה ויתנו לה כוח. נכון, יש לנו נטייה טבעית להימשך לשלילי, אבל זאת המלחמה שלנו! לדלג על החסרונות לנקודות האור. אישה תגיד לעצמה: הבית שלי לא הכי נקי בעולם? נכון. אבל שלחתי את הילדים למוסדות, התלבשת, הכנתי ארוחת צהרים... תמיד לחפש את האור בתוך החושך. לדעת: לא יכול להיות רע לגמרי.

אין כזה דבר. ואם נדמה לנו שכן - זאת הטעייה של היצר הרע. אסור להסכים לזה".

ואם אישה מרגישה מוצפת מכל הקשיים שלה? ולא מצליחה למצוא שום טוב?

"ברור שיש את המקום הזה של שברון הלב, וצריך לתת לעצמנו להוציא את הקושי, בלי להדחיק, בלי לכאוב פנימה. כשאני באה ומדברת לפני השם או לפני חברה טובה - זה מקל ועוזר לי, משחרר אותי מהמועקה. אבל יחד עם המקום לכאב - לתת עוד יותר מקום לשמחה ולהודיה. רבינו נתן לנו את המינון המדויק: שעה אחת לב נשבר, ושאר היום - רק שמחה!"

"עוד עצה גדולה: לחזק אחרות. רבינו לימד אותנו על נקודת החבר, כמה חשוב לקבל זה מזה, לא להישאר לבד בתוך הניסיון. כשנותנים כוח למישהו אחר - מתמלאים בכוחות חדשים בעצמנו. אני משתדלת לחזק אחרות מדי יום. גם בקליניקה וגם בכללי, איפה שמזדמן לי. העולם מלא באנשים שזקוקים לחיזוק, עצה ותמיכה. את יכולה להיות קרן אור עבורם, אין דבר מדהים מזה".

א
לא ציפור,
לא לא!

העולם גם מלא באנשים רואים, לא עוברים בך מחשבות של חלישות הדעת מדי פעם?

"כשאנשים שואלים אותי, אם אני לא מקנאת במי שכן מסוגל לראות - אני אומרת להם את התשובה הבאה: האם בן אדם נורמלי יקנא בציפור שעפה בשמיים? לא, נכון? אבל זה יכול להיות כליך נחמד! לעוף מעל כולם, בלי לחכות בתורים, בלי להיעצר בדרכים, פשוט לעוף, לדאות, לעקוף ולהיות חופשיים... אבל... מה זה קשור אליי? אני לא ציפור, לא נועדתי להיות ציפור ואינני מסוגלת לעוף. אם השם לא ברא אותי ככה - סימן שזה לא שייך אליי, לכן לא אקנא בה. "כל אחת יכולה לקחת את הדוגמא הזו לקושי שיש לה ואין לחברה שלה.

"אם לא נבראת רזה כמו החברה שלך או עשירה כמו קרובת המשפחה שלך - סימן שזה "ציפור" לגבייך, לא שייך אלייך! ואין לך מה לקנא בזה. אני עובדת קשה על עצמי להיות מרוצה, שמחה בחלקי ומודה על חלקי, ואת המסר הזה משתדלת להעביר לאחרות".

לסיום, האם יש לך חלום או משאלה לגבייך? משהו שהיית רוצה שיהיה?

"היום אין כיוון לריפוי של המחלה הגנטית שלנו, אבל הטכנולוגיה מתקדמת כל הזמן ויש כל מיני מחקרים על ריפוי גנים שצוברים תאוצה, אז אני תמיד נוטה לא לחשוב על העתיד ולקוות לישועה. והרבה מעבר לחלום על ריפוי גשמי, החלום הכי גדול שלי הוא להשאיר חותם בעולם, להשפיע ולהפוך את העולם למקום טוב יותר, להפיץ אור.

"למשל להשפיע על הורים ומחנכים שיעבירו את התורה והמצוות ממקום בריא, ולא טכני כי חייב. או ללמד הורים איך לחנך את הילדים בצורה של חיבור אמיתי ועמוק לתורה ולמצוות. גם עם הלקות שלי, אני שואפת לעזור לעולם, שאנשים יבינו יותר את המקום של כבדי הראייה והעיוורים. זה גם מה שדרכן אותי להתראיין. להעלות למודעות, שאנשים יבינו מה אנחנו עוברים".

חיילת את השראה בשבילנו, וכולנו, משפחת "חברות מקשיבות", מאחזות לך

מכל הלב שכל משאלות איך יתגשמו לאוהב ולברכה. אותנו כבר חיכתו

עמוד זה מוקדש לרפואת נתן אליהו בן שירה

קפסולת התחזקות

השיתופים שלכם!

והפסי: נשים מספרות על דיבור שגוי, ועל התחזקות שלכם

מ.ה מצפת הרגישה כבדות איומה לפתוח סידור. היא עמדה במירון, ופשוט לא הרגישה שיש שומע. מי צריך את התפילה שלה? היא כל כך עייפה. אין לה מה להגיד. בצר לה היא חיפשה משהו להשיב את הנפש ופתחה בהשגחה שיחות הר"ן ע': "כשאחד מישראל רוצה לדבר עם השם יתברך לפרש שיחתו לפניו יתברך, אזי השם יתברך משליך כל ענייניו וכל הגזרות שרוצה לגזור חס ושלום, וכל העסקים שלו שהוא יתברך עוסק בהם כביכול, והוא משליך הכול ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצה לדבר עמו ולפרש שיחתו לפניו לבקש מאתו שיעזרהו להתקרב אליו יתברך".

וכך היא מתארת: "הרגשתי כזו חמימות בלב. רואים אותך, שומעים אותך, את חשובה. השם עוצר את הכול ומקשיב רק לך. לא גוזר גזרות, לא עושה כלום. קדימה, דברי!".

דבורי מירושלים חזרה מאומן מלאת אורות, אבל הנחיתה הייתה כואבת. הציפייה השקטה שמשוהו ישתנה בה ובכולם מול המציאות שחגגה מולה בלעג - שברה אותה לחלוטין. היא עמדה שם, מולה שמונה ילדים שמתאמצים להראות מה לא בסדר, וניסתה לעשות ספירת מלאי. אולי הגיע הזמן להרים ידיים? אבל אז פתאום משהו השתנה בתמונה, וכך היא מספרת: "פתאום שמעתי קול פנימי, הישר מהיכלו של רבינו, והוא מדבר אליי ומאפס אותי: דבורי דבורי, קיין יאוש איז גאר נישט פעהאנען, תמשיכי לבקש, תמשיכי לברר, תמשיכי להתחנן, תמשיכי לעשות את מה שביכולתך,

כל פעם עוד קצת דיבור לה', עוד קצת לבקש על כל אחד, עוד קצת להתחנן -

הושע נא!!!! הקיצו ורגנו שוכני עפר!

כל דיבור ודיבור מתוך החושך - הוא מחאה לסטירה אחרא,

הצהרה שאת לא רוצה להיות במקומות האלה, את מתחננת לעזרה,

משוועת לישועה, ובינתיים - מנסה להיות בהכנעה... והלוואי בשמחה.

וכשהש"ת יחליט - הוא יגאל אותך מכל הדפוסים שלך ויהפוך כל התמודדות - לאבן טובה ויקרה".

הדיבור הזה הספיק לה. הרגיע אותה לגמרי. אפשר להניח את הראש, הכול הולך למקום טוב, מקום של תיקון. זה עוד יתגלה ללא ספק. רק להמתין...

אילה מצפת נוטה לעצבות ודכדוך, למחשבות מדכאות שמשליכות אותה לכאן ולשם. מזדהות? נו, כולנו כך. אבל לה (וגם לנו בעצם) יש על מי לסמוך! וכך היא מתארת:

"קורה לי לעיתים די קרובות לצערי שאני מעבירה ימים שלמים בכל מיני מחשבות לא טובות או התנהגויות שהייתי רוצה להימנע מהן וכל מיני נפילות מרגיזות בכל מיני תחומים, וכך כשאני בתוך התסכול מאיך שאני עכשיו, פתאום עולה בי איזו מחשבה מרגיעה מאוד -

הרי בבוקר אמרתי את נוסח הריני מקשרת את עצמי לרבינו, אם כך מה לי לדאוג? הרי רבינו אוסף את אותם חלקיקי רצונות שכן היו לי והופך את כל הנפילות שלי למשהו יותר מרומם, רבנו שמח בי על כל מעט טוב שכן היה ביום זה ומביא הכול לבורא עולמים. מה יותר מרגיע ומעודד מזה!?

איי איי. מה יש לומר? נשים מרגשות יש לנו כאן. וקחו גם את **מרגלית מבית שמש** שזכרת בתקופה חשוכה, שבה הייתה כמו גרעין טמון באדמה, שנרקב ומתפרק, אבל בכוח האמונה - זכתה גם לנבט וללבלב. וכך היא מתארת:

"הייתה תקופה שהייתי פשוט בדיכאון. שוכבת במיטה בתוך בור שחור, שומעת את הרעש של הבית ולא רוצה להיות חלק ממנו. לפעמים נכנסת לחדר האמבטיה ושוהה שם זמן רב, לא רוצה לצאת ולהיות. מרגישה כל הזמן חולשה ורפיון, עצבות וחידלון. לא רוצה בכלל להיות מחוץ לחושך המרגיע והעוטף והעמוק הזה.

ואז חדר לליבי דיבור קטן וחלש של אמונה מאוצרותיו של רבינו: "כשאי אפשר לעשות כלום, אפשר פשוט להיות שם בשביל הקב"ה. הנני לעשות רצונך".

ואמרתי לו: 'הנני כאן כי אתה רוצה אותי כאן. לא יוצאת, לא משנה כלום. אני כאן כי אתה שמת אותי כאן'. הסכמתי להיות, ואחרי זמן מה, הכול עבר ברוך השם, ולא חזר עוד...

שלא נדע מניסיונות, אבל "אדם לעמל יולד", כאן זה עולם של צירופים ובידורים. השאלה, מה עושים כשעובר אלינו. **אודל מבית שמש** עברה מעבר לא פשוט. יש לה ילדה מתוקה ועצמאית, לא אוהבת ללמוד, שונאת מסגרות, ילדה טובה, בית טוב, ואפס שיתוף פעולה בנוגע למערכת בית הספר. מה היא לא עשתה וניסתה? הכול. ועדיין המצב יגע. מה עושים? המנהלת מאיימת לדווח ולמדר את הילדה מבית הספר אחת ולתמיד.

אודל הולכת לספר שמישיב לה את הנפש, "משיבת נפש" ודיבור מתוק נפתח, מרגיע ומנחם. וכך היא מספרת:

"פתחתי את ספר משיבת נפש, ביקשתי להמשיך את הלימוד הקבוע שלי, הייתי המומה, הרבה בכבודו ובעצמו בא לתת לי תשובה! היש דבר גדול מזה?! וכך הוא כותב: "מלחמת עמלק שהוא מלחמת היצר היא מלחמה ארוכה מאוד, ועיקר הכנעתו הוא על ידי התחזקות, שבכל מה שעובר על האדם כל ימי חייו יהיה חזק מאוד לבלי להניח להפיל את עצמו בשום אופן, בבחינת 'ואציעה שאול הנג'. וגם משם יקרא ויצעק אל ה' בכלות הנפש בבחינת 'מבטן שאול שיוועתי' וכו'... כי ודאי במלחמה הזאת אין רואין עדיין בחוש מאן נצח, כי עדיין המלחמה ארוכה מאוד והגלות מתגבר ועל כל אחד עובר מה שעובר, אף על פי כן כל זמן שאוחזין עדיין הכלי זין בידנו ועיקר הכלי זין שלנו הוא תפילה, כמבואר במקום אחר, וכל זמן שאין אנו מייאשין עצמנו ממלחמה הזאת, חס ושלום, ואוחזין עדיין הכלי מלחמה בוודאי אנחנו מנצחים, כי כל זמן שהאדם מחזק את עצמו בתפילה וצעקה להשם יתברך הוא בכלל מנצח את המלחמה, כי זה עיקר הניצחון כנ"ל" (משיבת נפש סימן מ).

נשמתי עמוק, תודה אבא, תודה לך רבינו. אני בעז"ה אמשיך להתפלל ולהשליך על ה' וודאי בסוף ננצח!

תודה לחברות היקרות ששיתפו אותנו! אתן מדהימות! מזמנות להמשיך ולתת מהנקודה הטובה שלכן לחברות, ולראות פירות מתוקים בזה ובבא. אשרינו!

קפסולת התחזקות לקראת חודש אדר:

חברות מקשיבות יוצאות למלחמה בעצבות. וכולן מתגייסות!

שתי אותנו על רגע כזה שהעצבות ביקשה לבלוע אותך - ואת היית גיבורה ונלחמת בה. תני לנו את הכוח - להילחם גם אננו!

מחכות לשמוע אותך, ואל תקשיבי ליצר הרע שאומר לך: "אין לי מה להגיד".

הקליטי הודעתך בקו חברות מקשיבות
033134270 שלוחה 3

או שלחי במייל לכתובת:

a033134270@gmail.com

מותר גם לי לבחור!

אף פעם בחיים, לא ביקשה לעצמה חידושים. ושמי שהכניס לי שטויות לראש עוד ייתן דין וחשבון שהוא ככה מקלקל ילדה טובה מבית טוב. ואולי כאן נעוץ הקושי, מזה שאני מחפשת בכלל. מי שמחפש - סימן שהוא לא מצא. אבל את מצאת, תהילה. את גדלת לזה! מבינה את הבעיה? כך יצקצקו מולי. יסבירו פרדוקס.

ונפשי במסתרים בכתה...

לימים, בעקבות סיטואציה מסוימת פניתי לטיפול רגשי. עם הזמן הבנתי שהמטפלת מקורבת לברסלב. בכל מפגש היא הכניסה משפטים, תובנות ועצות מרבי נחמן. זה היה בשבילי כמו חמצן. הרגשתי קנאה באישה היושבת מולי שחיה כל כך טוב, שיש לה תשובה לכל בעיה שצצה, ועוד לפני שצצה היא שולפת עצה קדושה ופועלת לפיה.

ומה איתי? בתוך תוכי כבר השלמתי עם העניין שנוולתי למציאות חיים אחרת, ומה שנותר לי זה רק לנסות לקחת את העצות ממנה, אבל לא את הדרך...

ובכל זאת, בשמיים ראו את הלב הכוסף שלי, את הפרפורים, את הרצון הכבוש. וריחמו. השם הטוב לא ויתר על הנשמה שלי. גם אלי נשלח חבל, בעצם סולם. וכך היה המעשה:

ימים נוראים. אני בבית הכנסת. מבקשת להתחבר לאווירה, מרגישה את היראה חזק בלב. בארון הקודש מצאתי ספר תהילים עם ליקוטי תפילות, "מעט מתולדות רבי נתן" כתוב בהקדמה.

מסופר שם על חייו של רבי נתן, שהיה אברך צעיר מבית טוב, עדין לגדולות. חמיו הוא רב של כמה עיירות, והוא, אברך המשי, גם יקבל בבוא העת מינוי רב מעלה. הכול טוב לו לאברך, הכול בהיר וברור, אבל יש לו צימאון. הוא רוצה משהו ואינו יודע מה. חבר שלו, רבי ליפא, פותח לו צוהר לעולם החסידות, והוא נשאב לעולם החדש. המשפחה כועסת. מה פתאום לעזוב את הדרך ולהפוך לחסיד? חסידות היא מחוץ לתחום, לא קשורה אלינו ולגבולנו.

והנה מגיע היום. הוא יוצא בגורל ונשלח לקנות בייגל במאפייה עבור טיש חסידי. הוא הולך בחוסר חשק. הוא מוצא את שביקש, שם בחסידות ההיא, אבל גם לא מוצא. הוא עדיין לא מרגיש שנפשו רגועה. הוא עדיין לא מצא את רבי האמת שינחה אותו לפי שורש נשמתו. והוא בכלל לא אוהב את המסיבות של החסידים החדשים. הוא קונה בייגל ומתפרץ בכבי: האם לכך נבראתי? לקנות בייגל?

נכנס לעזרת נשים של בית כנסת מרוקן, נפשו שסועה, ליבו שבור. כל הרצון לקדושה, כל המאמצים, כל העמל - הכול נראה רדוד פתאום. חסר טעם. תשוש הוא נרדם על אחד הספסלים.

גיליתי ספר ליקוטי מוהר"ן. ידעתי שזה שייך לברסלב, לא ידעתי מה זה בדיוק אומר. המילים שם משכו אותי כמטה קסמים, הם היו מרוויים. כוחות חדשים שלא הכרתי נכנסו בי. רצון להתקרב להשם, לעשות נחת רוח, לא כזו של הצגה, כזו אמיתית. אף ספר לא השפיע עליי כמו הספר הזה. המשכתי לחפש ספרים של ברסלב. מצאתי משיבת נפש והשתפכות הנפש, חיי מוהר"ן ועוד... קראתי סיפורים ומשלים על חיים של הצדיק הזה שמקום גניזתו באומן. נפשי יצאה אליו, ועדיין חומות מפרידות בינינו. חומות של "בית אביך". חומות שהולכות ומתגבהות וכמעט קוברות אותי תחתן.

"מה את מחפשת שם?" צחקו עליי האחים, מסתכלים על אחותם הקטנה והמתגעגעת הבולעת שורות קדושות מלמעלה למטה. "את רוצה להיות ברסלבית או מה?" ביררה אחותי במבט חצי דואג חצי משועשע. "מה קורה לך, הכול בסדר עם החברות? אין לכן איזה ערב חברותי או משהו?" אמא מנסה להסיט את תשומת ליבי מעניינים של "גברים בלבד".

הם בפירוש לא רצו לראות אותי שוקעת בספרים עם גוון מסוים מאוד, גוון של ברסלב. מה פתאום ברסלב? וכי חסר אצלנו משהו? מוזר! ולמה את מדברת עם עצמך, תהילה? יש לנו סידור. יהודים מתפללים מסידור! אבל אני רציתי להשיח את ליבי לפני השם... כמו שקראתי. התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מהכול!

בהתחלה לא הקשבתי. ניסיתי להסתגר עם הספרים, להמשיך להתחזק. אך הלהט שלי להתקרב לדבר החדש והיפה שמצאתי פגע בציפור נפשם של הוריי. הדרך שלהם - היא הטובה ביותר. הם חניכו אותי בה. ומה פתאום אני פוזלת לצדדים? והרי כולם, הנשואים ואלו שעדיין לא, הולכים בדרך, וכל כך שמחים ומרוצים. מה בך לא בסדר? למה את פותחת ספרים לא לך ומחפשת חידושים?

התביעה הלא אילמת שלהם, הרצון לראות גם אותי שמחה ומאושרת בדרך הסלולה - עצרו אותי. קיבלתי חינוך טוב כמו כולם, זה נכון, אז למה אני עושה בעיות? למה אני מחפשת צרות?

הרמתי דגל לבן. החומות לוחצות אותי. תכתיבי המשפחה מחייבים אותי. יישרתי קו. ילדה טובה אמרנו? אבל הנפש, במסתרים בוכה. היו לי כמה פעמים משברים. לא רוצה לפרט כאן, רק אגיד שלא הצלחתי להרים את עצמי. הרגשתי שאין טעם. ידעתי שיש מים מתוקים שיכולים להחיות אותי - אבל לא העזתי לנסות. ואם אמא תראה? ואם אבא ירגיש? מה הם יגידו עליי? שאני רועה בשדות לא ליי? ובטח יתחילו לנאום על שרה אחותי הגדולה, כמה טוב לה, כמה נפלא, ואיך היא

עד לפני תקופה לא ארוכה הייתי מקנאת בבעלי תשובה בקנאה עזה. הם יכולים לבחור את הדרך שנפשם חפצה בלי לעשות חשבון לאף אחד. ברור להם שהדרך שבה הולילו אותם טעות יסודה.

אני לעומתם לא העזתי. הדרך הייתה סלולה לי בלי יכולת לשנות.

גדלתי בבית ספרדי סטנדרטי. אולי אפילו טוב מהרגיל. אצלנו בבית החמירו איפה שצריך, ושמרו קלה כבחמורה. הגבולות היו ברורים לכל הילדים, והם גדלו בתוכם בבטחה. ולא רק גדלו, כי אם התבגרו, התחננו והקימו בתים לתפארת. נחת נחת ועוד נחת. בלי עין הרע.

גם אני גדלתי, והמסלול ידוע מראש. לא צריך לחשוב יותר מדי. הכול ברור לגמרי. הרגשתי בלי מילים את השדר: בגרתי? קדימה, התפוח לא נופל רחוק מהעץ, תמשיכי בדרך הורייך!

אבל אני הייתי אחרת. העניינים שלי היו פקוחות חזק. מגיל חמש עשרה התחלתי להבין שאני בבעיה. שום דבר לא מדבר אליי באמת. קשה לי ומר. אני לא יכולה להמשיך "להעביר כרטיס" בעבודת השם, להתנדנד מול סידור, להקשיב בעניינים נוצצות מול המורות בסמינר כשבלב שלי קר ועצוב. אני מחפשת משהו אחר. משהו שידליק אותי מבפנים, שייתן לי טעם לחיים וכוח לחיות. לא ידעתי מה אני צריכה. רק ידעתי שככה - על יבש - קשה לי. הגבולות דקרו אותי. ואפילו שהייתי ילדה טובה, ולא ביקשתי לבדוק אותם, הם הכאיבו לי בעצם נוכחותם. כמו אומרים לי: תמשיכי את ההצגה, כן? אין לך לאן לברוח...

ולמרות שניסיתי להמשיך, לגרור את עצמי יום אחרי יום, עם התלבשות ועם מאור הפנים, לעשות מה שצריך, ואפילו יותר, כי אצלנו בבית תמיד עשו יותר, מבפנים משהו בי התמרד. רציתי שיראו אותי. יש לי נשמה, היא צמאה, אף אחד לא משקה אותה, רק דורש ממנה להאיר את העולם בתורה, מצוות ומעשים טובים. אבל איך היא תאיר, אם חשוך לה? ואיך היא תצליח לתגבר על ניסיונות אם אין לה שום מענה רוחני שמתאים לה?

את צמאה? תשת! אמרתי לעצמי. ניסיתי להרוות את עצמי בקודש, לא לתת לעצמי ליפול. שמעתי שיעורי תורה מרבנים ידועים. הם דיברו על אמונה ועל קשר עם בורא עולמים, אבל אני לא הרגשתי שמדברים אליי. הכול ריחף מעליי, לא נגע. אף אחד לא הצליח להגיע אליי פנימה. החסר הפנימי צעק ותבע עלבוננו.

אני, תהילה אחת בעולם הגדול רוצה שיתכלו עליי ממש, ויגידו לי מילים טובות. אני רוצה שיחממו לי את הלב. ריק לי בפנים! איפה יש מים שיחיו את המקום הכואב הזה? ופתאום ביום בהיר, מצאתי. וזה היה כל כך קרוב.

בספריית הקודש

פקודות זה לא חינוך

היום נצמד עוד כמה פסיעות במשעולי החינוך. נשאל: מהו חינוך?

המילה חינוך מטעה בדור שלנו, ואולי בכל הדורות. נראה שחינוך זה להגיד לילד עשה כך ואל תעשה כך, אך באמת אלו הן פקודות ופקודות אינן חינוך. להגיד לאנשים מה לעשות, זה לא לחנך אלא לפקד. אולי במקום חינוך בחיור נכתוב "פיקוד בחיור"? כמובן שלא! אנחנו לא רוצות להיות מפקדות, אנחנו רוצות לתת לילדינו כוח לפעול בנפש בריאה. אם לילד יש נפש בריאה - הוא כבר ילך בכיוון הנכון.

לתת כיוון

אז מה זה חינוך? בבית המקדש ערכו "חנוכת המזבח", חנכו את המזבח לראשונה כדי שימלא שליחותו לפני המקום. גם הילד שלנו צריך לשרת את השם בצורה המיוחדת שלו ותפקידו לחנך אותו - לתת לבן אדם הספציפי הזה כיוון נכון: מה יעשה בחייו? איך ישרת את השם?

יגיע הרגע והוא יעשה מעצמו את מה שצריך, ועד אז - אנחנו בתפקיד המכוונים לעורר בילדינו את הרצון. אבל כאן יש חילוק.

בנוגע לענייני העולם הזה: לקום; לישון; לאכול בזמן; לצחצח שיניים, לא נורא אם אנחנו מפקדות עליהם. בעניין מצוות והקשר עם השם - כאן צריך לנקוט בזהירות. אפשר בעדינות לכוון אותם, אבל הרבה פעמים זה מרחיק, ותלוי גם בסגנון הפנייה ואיך הדבר נעשה.

בלי פקודות ברוחניות

אי אפשר לפקד על ילד להתפלל. אפשר לתת לו רצון, ללבב לו את הלב, להנחות אותו ולעודד. וגם כאן זה לא מוחלט. לפעמים כן צריך להתעקש בעדינות, ללוות את הילד עד שהוא מתחיל. ואז הוא נכנס לזה, ומצליח. ברוחניות צריך לפעול בזהירות רבה מתוך רצון אמיתי להוביל את הילד באהבה. לחשוב כל הזמן על העתיד - מה שאני עושה עכשיו יעזור לו בעתיד לקיים בעצמו את המצווה באהבה.

חשוב לתת לילד את ההרגשה שאוהבים אותו בלי קשר לתורה. לתת לבת את ההרגשה שהיא אוהבת ורצויה בלי קשר לצניעות ולאם היא מסודרת. אמא אוהבת את הילדים שלה כי הם הילדים שלה.

לתת חום בפשיטות

עוד נקודה חשובה לאימהות היקרות, ובפרט לאלו שיש להן בעיה תחושתית ומעצבן אותן שנוגעים בהן: אנחנו צריכות לעבוד על עצמנו לתת חום של מגע בפשיטות לילדים. אמא שנותנת לטיפה, חיבוק, טפיחה על השכם - נותנת לילדיה ביטחון וידיעה שהם אוהבים. אמא שנוגעת - מראה את אהבתה. לא כל היום, אומר רבינו. אבל ודאי שהילדים זקוקים לקשר פיזי וזה חשוב לבריאותם הנפשית. הלוואי ונזכה כולנו להיות אימהות פשוטות ונעימות ולתת לילדינו בית חמים ונעים.

לקראת ראש חודש אדר תשפ"ו

מתארגנת הנסיעה הבאה עם המדריכה הותיקה

צפורה פלדמן תחי' לאומן ולעוד קברי ידיקים.

בתאריכים: ל' שבט - ה' אדר (17/02-22/02)

להרשמה ופרטים נוספים:

0527142147 | 029921890

בחלומי הוא רואה סולם, ואברך יפה תואר ואדמוני ניצב סמוך אליו. "אחוז עצמך!" הוא מחזק אותו, "החזק ואל תרפה" מנחה אותו להתיימש.

לימים פגש רבי נתן את רבי נחמן ונבהל - הרי זהו האברך מהחלום! טרם פותח את פיו, אומר לו רבנו: "מכירים אנו זה את זה כבר זמן רב אך זה מזמן שלא נפגשנו".

אני קוראת ומתעוררת. קיבלתי תשובה מרבי נתן! בעצמו! הוא גם היה חרדי! ולא סתם, אלא מבית הכי טוב ומוצלח. והוא בחר בדרך שאליה הנשמה שלו התחברה, בלי להסתכל לצדדים ובלי לעשות חשבון לדעת הקרובים.

אני עומדת שם, הספר בידי, ודמעות זולגות מעיניי. קוראת את סיום הסיפור:

"רבי נתן נשאר אצל רבנו כי שם מצא את הבאר שממנה השקה את נפשו. ואף שסבל התנגדות גדולה מאוד לדרכו החדשה, הן מאשתו מאביו מחמיו ומכל שאר בני ביתו, עמד כאיתן מול כולם כי כבר מצא את האמת, וכפי שהתבטא בלשון דוד המלך ע"ה 'פה אשב כי אויתיה'".

וואוו כמה כוח קבלתי!!

גם לי מותר

מותר לי לבחור!

מאז שרבי נתן "אישר" לי לשבור את המניעות, ואפשרתי לעצמי לשבור את החומות ולהרשות לעצמי לבחור דרך, בדיוק כמו בעל תשובה שזכותו לבחור לו דרך על פי רצון נשמתו שמכוונת ונקשרת -

התחלתי לחיות!

אור, פשוט אור!

אין בדידות כשיש התבודדות.

אין משברים וייאוש כשיש מודעות.

מודעות של 'אציעה שאול, הנך'! - הרגשה של קרבת השם מטורפת במקום הכי נמוך. השם איתי הכי קרוב שיכול להיות.

אין נפילה שקוברת אותי מתחת לחומות הגבוהות וגומרת עליי בלי יכולת לקום.

יש נפילה, אבל יחד איתה ידיעה 'זה לא נגמר בנפילה, זה רק מתחיל שם (ואפילו השיא) כי עיקר עבודת השם היא בזמן הנפילה'.

זכיתי להתחתן, להקים משפחה, זכיתי ללמוד את הדרך הזאת ולצעוד בה. וכשמתעורר קושי, כשמורמת גבה, כשנשלחים משפטים שעולבים - אני נזכרת במורה הגדול שלי, רבי נתן. "אחזי עצמך ואל תרפי, תהילה" אני אומרת לעצמי.

תודה להשם על הזכות לחיות ברוגע ובאושר בעולם הזה ובעולם הבא.

תודה לשליח הנאמן, רבי נתן, שהשאיר לנו אוצר כלים אינסופי לחיים הכי טובים שיש; שנתן לי אישור לעשות צעד לשבור את המניעות: שהכניס בי השתייכות ואהבה לקרוא וליישם ולהכניס לחיי את העצות והחיזוקים בלי פחד, לעבוד את השם בדרך שהנשמה שלי מבקשת. מאחלת לכולנו להמשיך לחיות ולחוות את האור הזה.

מותר לך לא ליפול מכל מה שעובר עלייך!

ולא חייבים ליפול!

שרה: וטראו מה כתוב פה. מי שירים אותי בסופו של דבר זה השם. אנחנו צריכות רק לבקש את זה.

חיה: המחיה! עכשיו אני מרגישה שזה יותר מעשי בעבורי. ובאמת גם נזכרתי שלפעמים רק החזרה על המילים הקדושות של רבינו מחזקת אותי ועוזרת לי לא ליפול יותר. אולי נמציא להן שיר? חבל שרוחי המלחינה שלנו לא הגיעה למפגש!

מרים: חברות, אני ממש רוצה להתפלל על זה. יפה מאוד שלמדנו את סעיף א', אבל בלי תפילה - זה לא עובר! אני מתחילה!

שרה: בכבוד גדול!

מרים: (בנדנדו ועיניים עצומות) ריבוננו של עולם, אני רוצה להתקרב אליך לצאת מכל הקטנויות והבלבולים. אני מבינה שאני אמורה להתחזק ולא ליפול אבל מרגישה שכל כך בקלות אני נופלת מכל דבר קטן. תעזור לי לרומם את הדעת וללמוד לחזק את עצמי. אנא השם תעזור לי להאמין לדיבורים של הצדיק, תראה לי שזה גם בשבילי".

שרה: אמון! איזו תפילה, מרים! את תלמידה מצטיינת. אני יכולה להוסיף גם תפילה?

מרים: בטח! זה העיקר!

שרה: (ידיים לשמיים) "אנא, ריבוננו של עולם, שאשמח על כל התקדמות גם קטנה וגם גדולה וארצה להמשיך ולהתקדם עוד ולא אתיירש מהנפילות. בבקשה, עזור לי אבא יקר שכשיש נפילה שכל כך קשה לי, ואני מרגישה שאני נופלת בדעתי וכמעט נעלמת - שאחפש אותך שם, ואבקש ואצעק אליך. והלוואי שתיתן לי להרגיש שגם בנפילה אתה נמצא איתי, שאאמין שאתה בכלל שומע אותי, נמצא איתי ואוהב אותי גם כך".

חיה: אמון! אמרת את כל מה שרציתי להגיד! משיבת נפש מחזירה את האוויר. איזה נס שיש לנו כזה צדיק רחמן! בואו נשיר משהו!

כולן: (נושקות למשיבת נפש, מניחות ומוחאות כפיים) "אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו להתקרב לרבינו!"

נהניתן? פתחו גם אתן משיבת נפש סעיף א' - ותתחיו.

עלייך - תחשבי על זה - עצם האפשרות שנקראת 'לא להיחלש' מכל דבר זה חיזוק עצום! אפשר לא להיחלש! מותר לי! חשבת על זה? חיים יפים! אה, שרה? תוסיפי גם את איזה חיזוק!

שרה: (מתנערת מריחוף קטן לתוך החלון הרחב שבסלון) אה? בטח. זה ממש חיזוק. ורבינו מלמד אותנו לרצות. אז אני ארצה ואתפלל על זה עד שגם אצלי תהיה אמונה שלמה בדברי הצדיק, שגם אני אוכל להגיע למציאות שלא אפול מכל מה שעובר עליי.

מרים: (מכווצת גבות) מה שאותי קצת מבלבל בסעיף הזה זה הבקאות בעלייה. המחשבה שאני צריכה לטרוח ולהתייגע לעלות מדרגה לדרגה בלי להסתפק לעולם, זה מעייף אותי. כמה אפשר לעבוד! מתי כבר ננוח?

שרה: מרים, את מדברת ככה? כשאת בעלייה, הכול קטן עלייך. יש לך כוחות, את רוצה לדלג את כל המדרגות! זוכרת איך הרמת את השבע ברכות המושלם הזה לכהן?

חיה: לי דווקא עוזר מאוד לחשוב שאני צריכה להתמקד רק בכאן ועכשיו ובמה היא המדרגה הבאה ועל זה להתייגע. אין לי כוח לחשוב על כל המדרגות שאעלה בבת אחת...

מרים: נכון, זה באמת מה שכתוב פה. למה אני סתם נלחצת? תראו את הלשון: לילך יותר ויותר ולצפות בכל עת להגיע למדרגה גבוהה יותר רבינו מנחה אותנו לחשוב רק על הצעד הבא או המדרגה הבאה.

חיה: בתכלס, חברות, אני מרגישה צורך להתייחס יותר לשורות של השאלו תחתיות. שגם בשאלו תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך עם כל מה שעובר עליי עם המתמודד שלי, אני מרגישה שייכת לשם.

שרה: חיה'לה אל תדאגי, אני שומעת כאן חיזוק גדול. השם איתנו בכל מקום, אפילו במקומות הנמוכים ביותר. בכל מקום אפשר להתקרב ולהדבק בו. השאלה באמת - איך. אממ... כשמרגישים שאל - אנחנו מרגישות גם רחוקות, נכון?

מרים: בואו נחזור אחורה חברות, אם הצדיק אומר - אז זה אפשרי. ולנו נותר לבקש להאמין. כל אחת תבקש, אני עם שתי המעוכבות שלי, את עם המתמודד שלך, וכל אחת והשאלו הפרטי שלה. שם תבקש להאמין לדברי הצדיק! השם אתנו גם שם.

חיה, שרה ומרים נפגשות לחברותא במשיבת נפש

חיה: (פותחת משיבת נפש סעיף א', מיישרת ומטיבה משקפיה) תראו מה כתוב פה: שְׁלֹא יִפֹּל וְלֹא יִרְחַק אוֹתוֹ שׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם... וּבְכָל מָה שְׁיַעֲבֹר עָלָיו. יִחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ.. רבינו מגלה לנו שאני אמורה לא ליפול ולא להתרחק משום דבר שבעולם. אבל אני מרגישה במצב הפוך. כל דבר מחליש אותי. ואני לא רוצה לספר לכן איזו נפילה הייתה לי בבוקר. נס שהגעתי ללימוד! אז איך מגיעים לזה? מרים, אולי את הבנת יותר את המילים של הצדיק?

מרים: (ממקדת מבט בתוככי המילים) לפני שאת מנסה להבין תקראי עוד קצת. רבינו נותן לנו הוראה לזמן עלייה: אַף עַל פִּי כֵּן אֶל יַעֲמֵד שֶׁם וְלֹא יִסְתַּפֵּק עַצְמוֹ בְּזֶה וְצָרִיךְ שִׁיחֶיהָ בְּקִי בְּזֶה מְאֹד, לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁהוּא צָרִיךְ לִילֵךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר מְבִינָה? כשאת עולה, תמשיכי. ובירידה הוא אומר לנו כך: אֶל יִתֵּיֶאֱשׁ אֶת עַצְמוֹ לְעוֹלָם בְּשׁוֹם אִפֵּן יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחֶיהָ, רַק יִחַפֵּשׁ וְיִבְקֹשׁ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיִחַזֵּק עַצְמוֹ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא וּבְכָל מָה שְׁיִזְכֹּל.

וממה שאת מרגישה חלשה ממה שעובר

לצמוח בלאט עם הניגון של הרועה

ומשחררים שם כיסופים חדשים, מגשימים רצונות עמוקים ומצמיחים מידות חדשות / ישנות לגבהים מופלאים.

ואת? כרגיל, בוחרת להתפלל על הרצון שלך. שיצמח, שיפרח, שיכה שורשים בעולם המופלא והמתעתע הזה. התדר שיוצא ממך פוגש את הניגון של הרב"ה. ניגון ללא קול. ההתבודדות מלבה את הצמיחה. היא משתיקה את רעשי הרקע ומאפשרת לשמוע את הניגון העדין של רבי נחמן מתנגן בליבך.

בימים אלו יש לך הזדמנות ללמוד משהו חדש, על עצמך ועל העולם. בכל גיל ובכל מצב. להסכים למשהו ילדי להתרחש. לטעות קצת, להרגיש את הבלבול וחוסר האונים ששדה למידה חדש מקנה. איזה כיף, באזור הזה בלב שלך שעדיין לא מוכר לך, להיות מוכנה להיות תיירת: להתבונן, לברר, לשאול, לנסות, להתפחד, להשתעשע, לבחור. לבחור. לשים לב למשהו העדין החדש הזה, לתת לו תשומת לב ולאפשר לו לצמוח בקצב שלו, כשברקע הניגון.

עם המשפחה של הארוס שלך... אולי בסמינר שמו לב שתמיד חשבת צעד אחד קדימה או שכולן הגיבו למנהיגות שלך או ליצירתיות שלך.

שבט הוא שיאו של החורף. האדמה מקבלת מים רבים. שטחים ענקיים של ירוק נפרשים, שטחים שעד לא מזמן היו צהובים ויבשים... כשהגשמים, הברד והסערות חובטים באדמה, קשה להאמין שמהו צומח שם בפנים. לא ניתן לפספס את איתני הטבע העוצמתיים, דרמה בולטת וצועקת. יחד איתה, מתרחשת דרמה פנימית משמעותית עוד יותר: הצמיחה הסמויה מהעין.

האמת? היא נסתרת מתחת למנהגים, נימוסים ונאומים. ילדת סמינר שלא מזמן שמעה על רבינו או סבתא במשפחה ברסלביט ותיקה - בכל מקרה יש מי שמנצח על הצמיחה הפנימית שלך. יש צדיק שהוא הרועה של הדור, שהתורות שלו מחללות מנגינות נעלמות, ניגונים שיש בהם קודים. הקודים חודרים את הלבבות למקומות הכי פנימיים,

במעשיה, הבת שנולדה, ילדה של תפילות של החכם היהודי, נולדה כילדת פלא - כישרונות בשפות, יודעת גג ושירה בגיל 4. העולם, שמסתכלים על חוכמות חיצוניות מלהיבות, הרימו אותה על נס - ניסיון קשה של פרסום כשהאישיות והמידות עדיין לא מעוצבות, סכנה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל.

רק העם היהודי מתייחס בעיקר למידות ולמאמצים. שניהם פחות ניכרים בחוץ. יש להם תהליך ובית גידול, סמוי ורחוק מן העין, עד שיום אחד זה פורץ החוצה.

אם לטובה ואם להיפך. נכון, כשהיית קטנה הורייך דיברו על טוב הלב שלך או על הכישרונות שלך או על יכולת הווייתך שלך או העזות שלך. היה בזה משהו מאד חגיגי דאז, והיום כל תכונה של פעם שלא עבדת עליה הגיעה לממדים עצומים. ומה שבחרת להיות או להרגיש או להעניק, כל אלו עשו שינויים יום יומיים במי שאת, בלי ששמת לב. יום אחד זה היה בחוץ - בשעתך הגדולה ניכר שאת יודעת להתנהל בשיחות הכרות

מלכת השבת

נמחת, סירים מתחממים, מקרר בולע את יתר העצמים, סמרטוט מרקד על המשטחים ועל השולחן עציץ פרחים (- סתם זה רק בשביל ההתפייטות) והנה הנה כמעט-פה נכנסת השבת!

אך! דרכתי על קליקס, צפצוף ראשון ברקע וזה מתחיל להיות מלחץ "בו יענקי-גרביים - נעליים - פיאות - שיפי - התינוק - האמבטיה - המיפיל למקרר! - המטען - המצלמה - המקרר - הנעליים - הספרים - ה-נ-ע-ל-י-ים!! ואל תגידו שאני צועקת כי זה לא נקרא צועקת!!!!"

ובת השלוש בקוקיות-אלוה או תרזה מהנהנת מולי במתיקות מעודנת בשיבוש מקורי, לא נגעתי! "בדיוק ככה שרנו בגן: מי שצרח בערב שבת הוא יאכל הוא יאכל בשבת, ומי שלא צרח בערב שבת - מה יאכל מה יאכל בשבת?!"

לפעול אשנב המודיעין "שולי תוציאי חולצה, שולי מסרק, שולי מרכז שיער"

שקט מסתמן בגזרה כשאני מעבירי ניגוב לא לפני ששילחתי את כולם לחדר (דברנו עליך איך זה הגיע אלי? סוף האמת לצאת לאור כנראה) ואני כבר פונה להתארגן.

אבל מה בינתיים? יענקי רק רוצה כוס מים, רבקי רק רצתה שוקו וחני עוגת גבינה עם זילוף מייפל וכשאני חוזרת יש כבר זירה חדשה,

יד ימיני חוזרת מקניית ההשלמות של ההשלמות של...

והיא בהלם! "מה? אצל גמזו השולחן כבר ערוך והרצפה נוצצת! אין זה הזוי" אצלה הכל הזוי "אמא אני אומרת לך כדאי לך! זה פשוט כיף הכל מוכן והם יושבים על הספה וקוראים קומיקס"

"גם צאצלינו יושבים על הספה וקוראים קומיקס" אני ממלמלת ומחכה לבינה היתרה שלה שתגיע, כנראה, אחרי החתונה.

"אוי באשעפער זה גדול עלי לא יכולה לבד" שולחת עיניים לשמי החופש מבעד לחלון, והוא עוזר! בדרך על טבעית דברים מתחילים להסתיים, פלטה מונחת, מפה

מילתא דשתוּטא

// ר' גריזולט

ימי שישי הקצרים האלו! בגפרור אחד את כבר מדליקה כמה שבתות בבת אחת! (תודה ליהודית אריה על ההגיג הזה)

וזה מתחיל תמיד באשליה שהפעם! הנה! הכל מוכן!

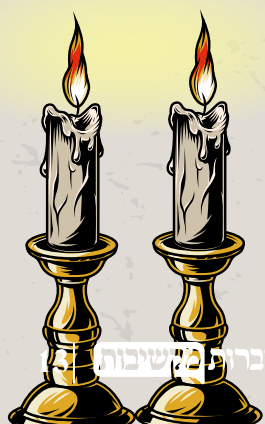
הפעם נדליק מוקדם ונאמר שיר השירים בנחת... אוהו! הרי סיימנו הכל הכל חוץ מ: ציפוי לעוגה, סלט אחרון, טשולנט, ואולי איזה קינוח מיותר אה וכמובן לרחוץ את הקטן ואז לסיים כלים, שיש, ניגוב אחרון, מטפחת של שבת וזהו!

"אמא אין כרובסה הלכתי לזולי בגדי!" יד ימיני כבר מעבר לסף, "אבל יש כרוב לבן!" את רוצה למשוך אותה חזרה אבל דברי לקירות, היא כבר ב"זולי וגדי"

האשליה מתחילה להתמסמס כשאת מגלה את בת ה- לא משנה לשון הרע, קוראת קומיקס להנאתה בבגדי יום חול, באותו רגע את מתחילה לתכנן את המצאת המליון: סורג סביב לספה הנפתח בכניסת השבת בלבד! אך בינתיים עד שיגיע מסין מה נעשה!?

את על סף פיצוץ! וחלילה תעירי לה כי אז תקבלי את רשימת הביצועים שלה מיום ראשון ועד הנה אבל מה לעשות שבאמת מאוחר "שולי למקלחת!!!!" עכשיו מתחיל

עמוד זה מוקדש להצלחת משפחת מימוני

אולי אני מקנאת?

"ניסית כבר לשאול את ההורים על זה?"
 "לא. ואני גם לא מתכננת לעשות את זה. לא בשלב הזה. הספיקה לי השיחה בנושא השידוכים, בינתיים. אני לא חושבת שזה ההשתדלות שלי עכשיו להציק להם בבקשות כאלה. את יודעת שלאף אחד אצלנו אין אפילו דרכון. לצאת מארץ ישראל זה פשוט מחוץ לתחום. אני מול ה'. ברצון ובתפילה. והוא יעשה עם זה מה שהוא רוצה."

ככול חתום, סתום
 נראה לאין סיכוי
 אצל ברצון פוא פליקר
 וברצות תמיד אפלה.
 ברצון פוא מתנה
 ואת זכותי אני ימאץ?
 אלא! ואיך
 דא אפסיק דברפתל!

אבא אני לא יכולה כלום. כלום. אז תעזור לי, בבקשה, להחזיק חזק ברצון הזה. ולהמשיך להתפלל אליך ולבקש שתסדר לי את כל העניינים ותשבור לי את המניעות, ותטפל אתה בהורים שלי. למה זה קשור אליי? אתה שמת אותי בת להורים שלי. והם לא זכו עדיין להכיר את האור הנפלא של רבינו והם לא ממש משתפים איתי פעולה. אבל אתה גם זוכית אותי כן להתקרב. אז תפתור לי את הבעיה הזו. אני לא צריכה לתת עצות איך בדיוק. העיקר שאני אזכה להגיע לאומן ובלי לצער את ההורים. מה כבר ביקשתי? הוי! איזה סלע ירד לי מהלב! חוץ מההתבררות החשובה הזו שרק בהתבודדות אני מסוגלת להגיע אליה, גם התיק שלי בטיפול! אני לא לבד! תודה, אבא, תודה!
 מה קרה?? ארבע שיחות שלא נענו מרותי? נכון שהיא יודעת להיות דרמטית אבל תמיד כשאני מסיימת התבודדות אני כאילו נוחתת מפלנטה אחרת והכול נראה לי רחוק יותר. מטושטש קצת... הנה היא שוב מתקשרת.
 "רותי, הכול בסדר? תני לבנא להתבודד בנחת?"

"אני בטוחה שהטלפון שלך היה על שקט ולא הפרעתי לך באמת. מצטערת אין לי סבלנות. תקשיבי, "מבקשות" מוציאות עוד טיסה לאומן. את חייבת! אילה, אני יודעת שההורים שלך לא בכיוון אבל את חייבת לנסות! אחרי שהייתי שם קשה לי כ"כ שאת עוד לא זכית."

"וואו"
 "אילה? את איתי?"
 "תגידי צותת לי בהתבודדות עכשיו?"
 "את יודעת שלא. אבל למה נראה לך?"
 "למה? כי מי כמוך יודעת כמה בדרך הטבע אין סיכוי שזה יקרה. והיום פעם ראשונה שהבנתי שהמחשבה הזו היא פשוט ייאוש בהתגלמותו ואסור לי לשתף איתו פעולה! מותר לי לרצות. ואני חייבת לבקש מה'. ושום דבר לא גדול מדי עליו. זה רק הצמצום שלי שלא פתחתי עיניים לדבר הזה. אבל איך את נפלת עליי בדיוק עכשיו עם ההצעה הזו? מאיפה התמימות הזו נפלה עלייך?"
 "אני באמת לא יודעת. כנראה זה לא אני בעצמי אלא ה' ששם לי את המילים בפה דווקא עכשיו. אבל איזו עבודה מדהימה את עושה! כמה שזה נשמע פשוט אני בטוחה שזה לא כזה קל להאמין בזה. אבל את תהיי חזקה. אשריך!!"

"תודה, רותי, אני אמשיך לרצות ולהתפלל. ונראה לאן ה' יוביל אותי."

רותי היתה באומן. כן. הנס הזה קרה לה. היא חזרה עם כזה אור בעיניים שאני לא יודעת אם יש לו שם, לאור הזה. אבל הוא עוצמתי. טוב, ההורים שלה מלכתחילה היו הרבה יותר פתוחים להתקרבות שלה. משהו יותר ליבראלי בחינוך ובהשקפה. אצלי זה אחרת. על אומן אין לי אפילו מה לחלום. לפחות לא לפני החתונה. שניה. משהוא מעקצץ לי. אני שומרת את זה להתבודדות בערב.

סופסוף. הנה הגעתי, אבא, כל היום אני מחכה לשעה הזו איתך. ואני יודעת שגם אתה חוכית לי. אהה! כמה טוב לי! איזו מתיקות! נכון שיש לך עוד רבבות אבל אני אחת ויחידה אצלך. אני מרגישה את זה. תודה ה' שנתת לי את המתנה הזו שקוראים לה התבודדות. בשבילה לבד היה שווה כל ההתקרבות לברסלב. כל הביזיונות וכל המניעות. איך אפשר לעבור כאן את החיים בלי לדבר איתך עליהם?

אבאלה, אתה יודע שרותי היתה באומן וחזרה כ"כ שמחה. אולי אני מקנאה? מותר לקנא בדבר כזה? היום בעבודה חשבתי שעם ההורים כמו שלי אין לי אפילו מה לחלום על נסיעה לאומן. אבל פתאום המחשבה הזו צרמה לי. מה זה אם לא ייאוש?? איך אני יכולה להחליט שאין סיכוי למשהו בעולם הזה? הנוסח הזה צורם לאוזן הברסלבית שלי. הרי אם אין ייאוש אז הכול יכול לקרות! אז מה כן? אני יודעת! מול היאוש עומדים הרצון. והתפילה. שאת שניהם אני תמיד יכולה, וגם חייבת, לטפח. הרצון, אין דבר העומד בפניו! אין שום סיבה שחוסמת ממני לרצות! אז מותר לי לרצות! כן! אני רוצה! רוצה מאוד! ה', רק אתה יודע כמה אני רוצה להיפגש עם הצדיק שלי! אני רוצה וגם מעכשיו מתחילה להתפלל על זה! הרי אסור להתייאש! נכון שאני צריכה להיזהר מלחזק את השעה, ולהתחזק ב"המתן", אבל זכותי המלאה להתפלל על זה בכל הרצינות, ולבקש ממך, אבא, שתזכה אותי להגיע בקרוב לצדיק האמת! ותעזור לי להינצל ממחשבות של ייאוש. להוציא מהלקסיקון כל משפט שמתחיל ב: "אין סיכוי ש..." "לי זה לא יקרה..." "אין שום מצב..." וכל המשפטים האלה שהם היאוש בהתגלמותו. הרי אתה יכול הכול! הכול! אז איך אפשר להתייאש?? עכשיו זה נראה לי כ"כ ברור וחזק. אני יודעת שבחיים זה מבלבל יותר. היצר הרע עובד על זה קשה. הרי הוא אוהב מאוד להפיל אותנו לייאוש. אחרי שהתייאשנו כבר קל מאוד להפיל אותנו בעוד הרבה דברים. דווקא לכן אני חייבת להתחזק בזה. ובפרט בנושא הזה של נסיעה לאומן. אבל בלעדיך

שידוך בהזמנה

מאוד, חברתי מהעלון סיפרה לי על טיסה מאורגנת שיוצאת לאומן. לא האמנתי שיש סיכוי שההורים שלי יתנו לי לטוס, אבל בכל אופן ניסיתי לשאול, רק כדי לצאת ידי חובה. לא האמנתי בזה בכלל, אבל רבינו החליט שהגיע הרגע, ובאופן מפתיע ההורים שלי נתנו לי את האישור הנכסף ואפילו התלהבו ושמחו בשבילי. זה היה נס גלוי! "זה היה בדיוק בזמן הנכון, ברגע שהרגשתי שאני חייבת להתברר, איזה חתן אני רוצה ועל מה לא לוותר. הטיסה היתה חוויה עצומה. במפגש עם רבינו בכיתי לו: "רבי, אם קרבת אותי אליך תדאג שגם בעלי יהיה קשור בזה!". חזרתי מאומן עם בהירות גדולה שברסלב זה המקום שלי ויהי מה. זה נתן לי כוח לעמוד מול כל הניסיונות והמניעות שהגיעו, ובעיקר הביא לי תקווה גדולה והרגשה חזקה שיד' הולך לפנק אותי, ובגדול!"

המתנות שאחרי...

"אז כן, לא תאמינו, חודש אחרי הטיסה התארסתי, ועם מי? עם בחור מקורב לברסלב, משיבה ליטאית. ההורים מרוצים, אני מרוצה, שידוך שרק רבינו יכול לעשות!! ומי היה השליח? אותה חברה שהכרתי מהעלון. רק ד' יכול לסדר סיפור מופלא שכזה, פאזל מושלם במינו! כך שכל הפרטים הקטנים מתאימים ומדויקים!"

"זה הסיפור שלי על רגעי חושך ובלבול, על עליות וירידות, על ייאוש שהפך לתקווה ואור גדול. הסיפור שלי מלמד על הכוח של ד' יתברך שיועד להיטיב עם עושי רצונו - ובגדול! אנחנו רק צריכים לבטוח בד' ובצדיקי האמת!! אשרינו ואשרינו!"

היא התקרבה באופן אישי לרבינו, הכירה חברה בפניה חשוכה ברחוב, ומשם הגיעה לאומן ואל הישועה הגדולה - השידוך הברסלבי / ראיון מרתק עם נעמי מבית שמש

ספרי לנו איך הקשר שלך לרבינו התחיל?

"מאז שאני זוכרת את עצמי, אהבתי תמיד לשמוע מלא סוגים של רבנים. בתחילת כיתה י"א הקשבתי לרב שדיבר הרבה מהעצות של ר' נחמן והרבה מושגים של ברסלב נכנסו בשיעוריו. מאז הבנתי שברסלב זאת חסידות עמוקה יותר ממה שחשבתי, התחלתי לקנות ספרים, לקרוא, להתעניין בעוד שיעורים של ברסלב. התחברתי מאוד לדיבורים של ר' נחמן, בעיקר תפסו אותי התמימות והפשיטות שרבינו כל כך הרבה מדבר עליהן. פתאום עבודת ד' התחילה להיות כיפית ומהנה ולא קשה בשבילי. בהמשך באיזו שהיא דרך הכרתי את העלון חברות מקשיבות, התחברתי אליו מאוד - האהבה הזאת בין הנשים, הפשטות, ובעיקר מה שתפס אותי שם זה שהנשים שם היו מחוברות מאוד לברסלב ולעצות, זה ממש החייה אותן, הן לקחו את העצות ממש ברצינות לתוך החיים האישיים. הרגשתי שזה מקומי, בין נשים כאלו אני רוצה להיות".

מה קרה בהמשך?

"עד לכיתה י"ב קראתי עם עצמי ספרים והתחזקתי עם העצות, די בסתר. אף אחד לא ידע מזה, פרט לכך שאני קצת אוהבת לקרוא ספרים לא שגרתיים, ומדי פעם רוקדת עם שירים לא ברורים. יום אחד התקשרתי לאחראית העלון בבקשה לקבל את העלון בצורה פיזית ולא רק במייל. היא הפנתה אותי למפיצה של העלון באזור מגורינו. התקשרתי אליה ונפגשנו בפניה צדדית ברחוב הסמוך לביתי, דמיינתי שאני הולכת לפגוש באישה מבוגרת והנה אני רואה בחורה בגילי ועוד מקורבת כמוני. דיברנו יחד, התחזקנו ונהיינו חברות. זאת היתה החברה הראשונה שלי שהיתה ברסלבית כמוני, ובאותה ההשקפה שיש לי, קראתי לה באנשי קשר "החברה מהעלון".

איך הסביבה באותו הזמן הגיבה?

"באותו הזמן הסביבה לא כל כך העריכה את הצעד שעשיתי, הם לא כל כך הבינו שזה רציני, חשבו שזה משהו שיחלף עם הזמן כשאתבגר אבל להפך, אני רק הלכתי והתחזקתי בזה יותר ויותר עד לרגע שבו הרגשתי רצון חזק לטוס לאומן, לפגוש את הרבי שלי. עדיין לא הייתי בטוחה שזה רצון נכון, אז תמיד ביקשתי מיד' שרק אם הוא רוצה בזה שיטיס אותי לאומן.

"בערך שנה וחצי התפללתי חזק מעומק ליבי לזכות לטוס לאומן כשתמיד אני מזכירה ליד' שרק אם זה נכון לבקש את זה שיעשה את זה. תוך כדי נכנסתי לשידוכים, היה לי בלבול גדול מאוד מהתקופה הזאת. ההורים שלי בכלל לא ידעו עד כמה ברסלב חשוב לי ועד כמה זה נכנס לחיי, ולכן עלו הצעות מכל הסוגים, אבל אף אחת מהן לא היתה הצעה שקשורה לברסלב, הייתי בייאוש עצום. לקבל חתן ברסלבי היה נראה לי חלום רחוק מאוד.

הדרך לרבינו, איך היא קרתה בסוף?

"באמצע תקופת השידוכים, ברגע של חושך גדול

גם את מתגעגעת?

איסת "מבקשות" יוצאת שוב לזכך

כ"ה - כ"ט שבט

16/02 - 12/02

אומן - מז'בוז' - ברסלב

קבוצה איכותית - מדריכה מנוסה - ריקודים - סדנאות

לפרטים: 053-319-8574

לקבלת תוכניה במייל: G9741556@gmail.com

מזכורת להכיר אותך במסע אל רבינו

